

www.omkonst.se:

Döden som livets andedräkt

Karl Dunér, *Öar* – Waldemarsudde, Stockholm, 14/11 2020–28/2 2021
Text: Susanna Slöör

Installationsvy, *Öar* © Karl Dunér (Klicka på bilden för hög upplösning)

Foto där inget annat anges: Susanna Slöör

Det är en märkvärdig utställning som konstnären och regissören Karl Dunér ställt samman på Waldemarsudde. Titeln *Öar* skulle kunna tolkas som verk flytande oberoende av varandra. Men här finns det som i alla vattendrag en fast botten ur vilken formationerna över ytan blottas, som vore de enskildheter. Allt hänger dock samman och som åskådare bjuds man in till en föreställning som griper tag och får promenaden genom rummen att gå riktigt långsamt. Alla med ambition att vara utställningsmakare och curatorer bör "lyss och lär".

Här fungerar ljudbilderna, tillsammans med verkens blickar och rörelser. Allt är avstämt och samspelt utan att någon enskild "ö", det vill säga verk, parasiterar på de övriga. Den fullständigt givna känslan för formen och de väl inarbetade kvaliteterna från teaterns värld och den performativa traditionen tar förstås ett proffs som Karl Dunér med sig in i sitt bildkonstnärliga arbete.

Däremot lämnar han med samma självklarhet de farvatten som handlar om att få människor att samspela och driva en berättelse. Här tar istället tingen över, inte egentligen som aktörer, men som ställföreträdare klär de sig i livets andedräkt.

Ur serien *Fot* © Karl Dunér (Klicka på bilden för hög upplösning)

När uppstår liv för att inte säga ett mänskligt uppfattat gensvar? Min hjärnas förnimmelseförmåga ger en direkt igenkänning och skapar en känslomättad reaktion inför Karl Dunérs installation. Gruppen om nio figurer sitter på halvhuk, halvligger och ställer sig nästan upp i det för Waldemarsudde exklusivt installerade verket *Öar* i den stora ateljén. Tillsammans äger och styr de sina rörelser utifrån den nedlagda koden i deras respektive programmerade inre maskineri. Att använda kroppen som metafor för maskinen, eller maskinen som metafor för kroppen, är klassiska grepp för att skapa det nödvändiga förfrämligandet inför upplevelsen, den nya kunskapen.

Jag tar tacksamt till mig synen av den närmaste dockans plötsliga andetag. Manteln runt axlarna och den låtsade bröstkorgen häver sig lugnt och stilla. Längtan efter stillheten och långsamheten väcker Karl Dunér skickligt med precis så få händelser som möjligt. Det är nästintill omöjligt att slita sig från verket och särskilt om det är få övriga besökare att ta hänsyn till.

Installationsvy, *Öar* © Karl Dunér

Ensamheten inför det skenbara i alla skeenden är en ingång till författaren och dramatikern Samuel Becketts bild- och textväveri. Dessa känner Karl Dunér väl efter alla sina produktioner, senast i kritikerrosade "I väntan på Godot" 2019 på Dramaten.

Kanske är videon och stillbilderna av vattnet som strömmar genom Dunérs *Vattenkikare* en kollegial hälsning. Dunér vet hur som helst att hålla mig på helspänn, precis som alla dem som fallit i det beckettska strömvirveln och inte kan ta sig ur. Men Dunérs tilltal är drabbande med säkerhet för väsentligt fler och kvävs inte av onödiga blinkningar till idéer och referenser utanför verken. Det är tyvärr en sällsynt kvalitet inom högprofilerade delar av samtidskonsten och därför extra välkommet.

Stockholm 2020-12-03 © Susanna Slöör

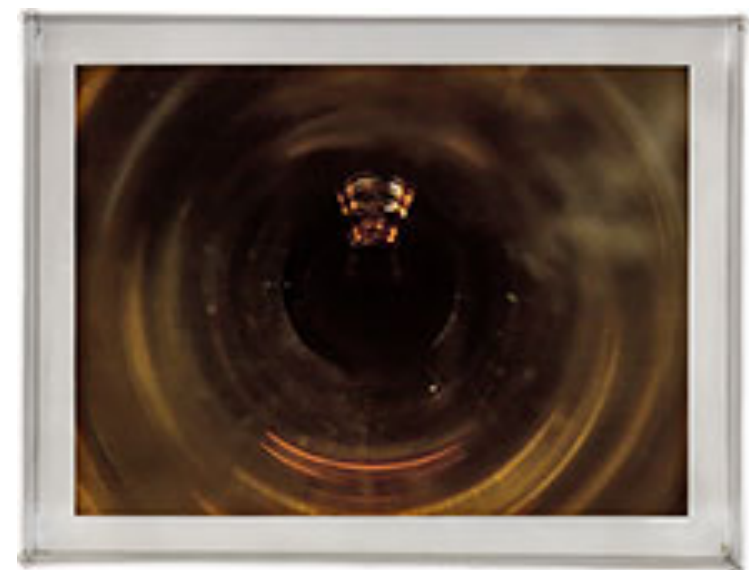
Ur serien *Sven och Ingvar* © Karl Dunér (Klicka på bilden för hög upplösning)

Installationsvy, *Öar* © Karl Dunér

Plåt 2, *Bensalem* © Karl Dunér
Foto: Lars Engelhardt

Vattenkikare © Karl Dunér
Foto: Lars Engelhardt

Waldemarsudde, Stockholm | Omkonsts startside

Dela med andra |

Dela artikeln via Facebook: [Omkonst Facebook](#)>>>

Vill du kommentera artikeln maila till redaktion@omkonst.com